

Sygn. akt II K 84/13

1 Ds. 11/2013

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2013r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący: SSR Radosław Gluza

Protokolant: Agnieszka Chmielowiec

przy udziale prokuratora: Małgorzaty Szymańskiej z Prokuratury Rejonowej w Środzie Śląskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 grudnia 2013r. w Ś.

sprawy

J. P.

syna S. i M. z domu B.

ur. (...) w Ś.

oskarżonego o to, że:

w okresie od 10 do 14 grudnia 2012 roku w M., gm. M., groził pozbawieniem życia M. M., a groźba ta wzbudziła w niej uzasadnioną obawę spełnienia,

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

orzeka:

I. uznaje oskarżonego **J. P.** za winnego tego, że nieustalonego dnia, w okresie od 10 grudnia 2012r. do 14 grudnia 2012r., na korytarzu w budynku Gminnego Ośrodka Pomocy (...) w M., przy ul. (...), w celu dokuczenia M. M., złośliwie ją niepokoił, mówiąc do niej m.in. „załatwię cię”, „lepiej pilnuj swoich bachorów”, „wstaw sobie kraty w oknach w domu”, „wsadzę cię szybko do więzienia”, tj. popełnienia wykroczenia z art. 107 k.w. i za to, na podstawie tego przepisu, wymierza mu karę 1 (jednego) miesiąca ograniczenia wolności, z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26.05.1982r. Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. O. R. kwotę 619,92 zł, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu;

III. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. i art. 17 ust. 1 w zw. z art. 21 ust. 2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. opłatach w sprawach karnych, zwalnia obwinionego od ponoszenia kosztów sądowych, w tym opłaty, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE WYROKU

Na podstawie przeprowadzonego przewodu sądowego, Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony J. P. i jego matka korzystali w 2012r. ze świadczeń pomocy społecznej. W związku z tym oskarżony okresowo przychodził do budynku Gminnego Ośrodka Pomocy (...) w M.. Zdarzało się, że J. P. był pod wpływem alkoholu. Podczas jednej z wizyt zakłócił spokój w związku z czym została wezwana Policja.

Dowód:

zeznania świadka M. M., k. 6 – 7, 81,

zeznania świadka R. H., k. 11 – 12, 67,81v – 82,

częściowo wyjaśnienia oskarżonego J. P., k. 66v, 80v.

W grudniu 2012r. J. P. miał pretensje do pracowników (...)u w M., w związku z procedurą wypłaty zasiłku należnego jej matce. Dotyczyło to rozłożenia płatności świadczenia na dwie raty, a ponadto tego, że musiał przywozić matkę do M. w celu załatwienia formalności. Oskarżony przychodził do (...)u i wyklócał się o swoje racje.

Dowód:

zeznania świadka M. M., k. 6 – 7, 81,

zeznania świadka R. H., k. 11 – 12, 67,81v – 82,

częściowo wyjaśnienia oskarżonego J. P., k. 66v, 80v.

Podczas jednej z jego takich wizyt, która miała miejsce nieustalonego dnia w okresie od 10 do 14 grudnia 2012r. kierownik (...)u w M. - M. M., wyszła na korytarz i zwróciła uwagę J. P., mówiąc mu aby się uspokoił i nie podnosił głosu. Oskarżony zdenerwował się na to i podczas wymiany zdań powiedział do M. M. „pilnuj lepiej swoich bachorów”, „wstaw sobie kraty w oknach domu”, „wsadzę cię szybko do więzienia”. Dodał przy tym „ja ci pokażę, załatwię cię”, mówiąc jednocześnie żeby pilnowała stołka bo go z niego „zrzuci”. J. P. wypowiadając słowa gestykulował rękami i wskazywał na swoją rozmówczynię palcem.

Dowód:

zeznania świadka M. M., k. 6 – 7, 81,

zeznania świadka R. H., k. 11 – 12, 67,81v – 82,

częściowo wyjaśnienia oskarżonego J. P., k. 66v, 80v.

M. M. przestraszyła się zachowania oskarżonego. Uważała że może zrobić krzywdę jej lub jej dzieciom i od tego czasu go unikała, nie rozmawiała z nim już później w grudniu 2012r.

Dowód:

zeznania świadka M. M., k. 6 – 7, 81.

Dzień przed kłótnią z M. J. P. będąc w budynku (...)u rozmawiał z pracownikiem R. H.. Stwierdził wówczas, że co było jakby przyszedł go (...)u z butlą gazową i zapalił papierosa, po czym dodał, że żartuje. R. H. powiedziała, że jest to żart nie na miejscu. W tym samym dniu o słowach oskarżonego poinformowała kierowniczkę M. M..

Dowód:

zeznania świadka M. M., k. 6 – 7, 81,

zeznania świadka R. H., k. 11 – 12, 67,81v – 82,

częściowo wyjaśnienia oskarżonego J. P., k. 66v, 80v.

We wcześniejszym okresie czasu, w październiku 2012r. miała miejsce sytuacja, gdy J. P. przyszedł do budynku (...)u w M. mając w tylnej kieszeni spodni nóż typu „finka”, który używał w tym dniu do prac przydomowych. Będąca w pokoju pracowników socjalnych M. M., po tym jak zobaczyła u oskarżonego nóż, kazała mu go odłożyć. J. P. nie chciał tego początkowo zrobić, lecz w końcu wyszedł na korytarz i zostawił nóż pod krzesłem.

Dowód:

zeznania świadka M. M., k. 6 – 7, 81,

zeznania świadka R. H., k. 11 – 12, 67,81v – 82,

częściowo wyjaśnienia oskarżonego J. P., k. 66v, 80v.

Oskarżony J. P. ma 45 lat, jest kawalerem, nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Oskarżony posiada wykształcenie zawodowe, utrzymuje się z okazjonalnych prac dorywczych i świadczeń socjalnych. Nie był karany sędownie za przestępstwa.

Dowód:

częściowo wyjaśnienia oskarżonego J. P., k. 66v, 80v,

informacja z Krajowego Rejestru Karnego, k. 20,

notatka urzędowa w trybie art. 213 § 1 k.p.k., k. 23.

J. P. nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. Jest uzależniony od alkoholu. W przypadku oskarżonego nie zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 31 § 1 i 2 k.k.

Dowód:

opinia sądowno – psychiatryczna, k. 26 – 28.

Oskarżony J. P. będąc słuchany w toku całego postępowania nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Złożył wyjaśnienia w których zaprzeczył aby groził M. M. pozbawieniem życia. Wskazał, że „był w nerwach” i powiedział jedynie, że ją usunie ze stołka.

Ponadto Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Ustalenia stanu faktycznego sąd poczynił przede wszystkim w oparciu o zeznania świadków M. M. i R. H.. Dając im wiarę sąd miał na uwadze to, że przedstawiły one spójny i konsekwentny opis przebiegu zdarzenia z udziałem oskarżonego. Zarówno relacja M. M. jak i R. H. podlega ocenie jako wyważona, sąd nie znalazł podstaw do przyjęcia, aby opisały one zachowanie oskarżonego w sposób niezgodny z prawdą.

Sąd częściowo wziął pod uwagę także wyjaśnienia oskarżonego J. P., tj. w takim zakresie w jakim korespondowały one z zeznaniami świadków M. M. i R. H., uznając je w pozostałej mierze za niewiarygodne.

Nadto sąd oparł się na zgromadzonych w sprawie dowodach o charakterze materialnym, wymienionych w pierwszej części uzasadnienia, co do których poprawności i rzetelności nie miał jakichkolwiek zastrzeżeń.

Dokonując oceny przedstawionych powyżej dowodów, sąd uznał, że czyn którego dopuścił się oskarżony J. P. wyczerpuje jedynie ustawowe znamiona wykroczenia z art. 107 k.w. Natomiast brak jest podstaw do uznania, że stanowi on występki z art. 190 § 1 k.k.

Zgodnie z art. 190 § 1 k.k. karze podlega ten, kto grozi innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę lub szkodę osoby najbliższej, jeżeli groźba wzbudza w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona.

W ocenie sądu objęte zarzutem aktu oskarżenia, zachowanie oskarżonego J. P. wobec M. M., nie podlegało zakwalifikowaniu jako groźba popełnienia przestępstwa. Dotyczyło to słów jakie oskarżony wypowiedział pod adresem pokrzywdzonej podczas jednego zdarzenia w okresie od 10 do 14 grudnia 2012r. Zdaniem sądu sformułowania „pilnuj lepiej swoich bachorów”, „wstaw sobie kraty w oknach domu”, „wsadzę cię szybko do więzienia”, „ja ci pokażę, załatwię cię”, czy „zrzucę cię ze stołka”, nie wyrażają nic konkretnego, stanowią groźbę niedookreśloną. Upatrywanie w nich groźby pozbawienia życia jest niedopuszczalnym domniemaniem przeciw oskarżonemu. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 15 października 2008 r., sygn. II AKa 140/08 publ. Lex). Powyższe wynika przede wszystkim z wieloznaczności użytych sformułowań, które można pojmować na wiele sposobów. Stwierdzenie „pilnuj lepiej swoich bachorów” można bowiem rozumieć jako skierowany do pokrzywdzonej apel aby zajęła się dziećmi. Z kolei słowa oskarżonego dotyczące wstawienia krat w oknach domu, można odczytać jako sposób przygotowania się przez M. M. do sytuacji, gdy trafi ona do więzienia, co zresztą oskarżony również jej zapowiedział. Taki sam różnoraki sens miały stwierdzenia „ja cię załatwię” czy „ja ci pokażę”, na co wskazują m.in. zeznania R. H., która zrozumiała je w ten sposób, że oskarżony złoży skargę na M. M. do wójta.

Stwierdzając powyższe sąd uznał, iż wypowiedź J. P. wobec M. M. można ocenić wyłącznie jako niepokojenie jej osoby, co implikowało przyjęcie kwalifikacji z art. 107 k.w. Zdaniem sądu oskarżony swoimi słowami zmierzał niewątpliwie do dokuczenia pokrzywdzonej, zaś jego zachowanie miało charakter złośliwy

Przypisując oskarżonemu wskazane wykroczenie, sąd nie znalazł podstaw do przyjęcia kwalifikacji z art. 190a § 1 k.k. Jak wynika bowiem z zeznań M. M. zachowanie oskarżonego wobec jej osoby w okresie od dnia 10 do 14 grudnia 2012r. stanowiło zdarzenie jednorazowe. Tym samym nie można tu mówić o uporczywości nękania.

Na marginesie wskazać należy, że sąd orzekając w granicach aktu oskarżenia, nie rozpatrywał zachowań oskarżonego jakie miały miejsce we wcześniejszym okresie czasu czy wobec innych osób niż M. M.. Powyższe dotyczy zdarzenia z października 2012r. kiedy to oskarżony posiadał przy sobie nóż (lecz nie artykułował żadnych groźb) oraz słów o butli z gazem, jakie wypowiedział do R. H.. W tej ostatniej kwestii brak jest podstaw do uznania, aby wypowiedź oskarżonego była adresowana do innej osoby niż R. H.. Sam natomiast fakt, że opowiedziała ona o tej sytuacji M. M. nie był inicjowany przez oskarżonego.

Czyn popełniony przez J. P. był zawiniony, okoliczności wyłączające winę ani bezprawność nie zachodziły.

Wymierzając obwinionemu karę ograniczenia wolności za popełnione wykroczenie, sąd miał na uwadze dyrektywy określone w art. 33 § 1 i 2 k.w. Sąd uwzględnił okoliczności popełnionego wykroczenia, a w szczególności sposób działania obwinionego i ujemne konsekwencje jego czynu, uznając, że podlega on ocenie jako społecznie szkodliwy w znacznym stopniu. Sąd uznał, że karą adekwatną do czynu obwinionego jest kara ograniczenia wolności w wymiarze 1 miesiąca, z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin.

Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu oskarżonego kwotę 619,92 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu. Wyliczając należność obrońcy z urzędu sąd miał na uwadze to, że sprawa toczyła się jako sprawa o przestępstwo w trybie zwyczajnym (zmiana trybu z uproszczonego) i jako podstawę przyznania wynagrodzenia przyjął przepisy § 14 ust. 2 pkt 3, § 16 i §2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie).

Mając na uwadze sytuację majątkową oskarżonego sąd uznał, że nie jest on w stanie ponieść kosztów sądowych, bez niezbędnego uszczerbku dla swojego utrzymania i zwolnił go z tychże kosztów.

SSR Radosław Gluza

.